

netop at være saadanne Tilfælde, som gøre det ønskeligt at lade Fritagelsen for Bygningsafgift indtræde, og det er det lykkedes at faa indført i Lovforslaget. Lovforslaget, som det oprindelig var forelagt, fritog kun Værksteder for Bygningsafgift, men nu er der gjort en Tilføjelse, hvorefter Fritagelsen gælder Bolig og Værksted med dertil hørende Lokale til Raamateriale og færdige Varer. Hvis vi ikke havde dette sidste med, vilde det være saaledes, at hvis f. Eks. en Snedker paa Landet dels havde et Værksted og dels havde et større Rum ved Siden af, hvor han opbevarede Tømmer, Brædder og i det hele Materiale, og et andet Rum, hvor han opbevarede færdige Varer, som han kunde have, et Par Ligkister, nogle færdige Vinduer og andet af den Slags, saa vilde han efter det oprindelige Lovforslag kun være fri for Værkstedet men skulde svare Afgiften af de andre Lokaler. Det har Udvalget fundet urigtigt, og det har derfor foreslaaet, at Fritagelsen skal gælde Værkstedet med dertil hørende Lokaler. Dernæst skal den ogsaa gælde Boligen. Naturligvis vil saadanne Smaahaandværkeres Bolig i Reglen være fri paa Grund af dens Lidenhed, men Udvalget har ment, at der aldrig skal svares Afgift af den. Det anbefaler sig ogsaa af rent fiskale Hensyn, idet man saa fritages for at kontrollere om en eller anden af disse smaa Boliger er et Par Kv.-Alen for stor til, at den kan fritages paa Grund af sin Lidenhed. Lovforslagets § 1, som Udvalget anbefaler, indeholder altsaa en meget betydelig Udvidelse af Bestemmelsen i det oprindelige Lovforslag. Saa har Udvalget endvidere foreslaaet at tilføje 3 ny Bestemmelser, der opstilles i særskilte Paragraffer og indeholde Bestemmelser, som der ikke var nogen Antydning af i det oprindelige Lovforslag. Den første af disse Bestemmelser gaar ud paa, at „Avlsbrugere paa Købstædernes Bymark fritages for at svare Bygningsafgift af deres Bolig, saafremt de ikke drive anden Næring“. Aarsagen til, at vi have opstillet dette Ændringsforslag, er, at der til Udvalget er indkommet forskellige Andragender fra Beboere af Bymarker rundt omkring. Det ærede Medlem for Maribo har saaledes indbragt et Andra-

gende fra Beboerne af Rødby Mark, og ligeledes er der kommet Andragender fra Beboerne af Viborg Mark, Frederikssunds Mark og Tyrsting med flere Herreder. I disse Andragender oplystes bl. a., at der ikke tidligere var svaret Bygningsafgift af Avlsbrugeres Beboelseslejligheder, som laa paa Bymarken. Paa Rødby Bymark har man først begyndt at opkræve Bygningsafgift 1895. Da man i Udvalget var enig om, at det er i Strid med Grundsætningen for hele Loven om Bygningsafgift, at man opkrævede en saadan Afgift af egentlige Avlsbrugere, blev man let enig om at foreslaa denne § 2. Det har været saa heldigt, at man derved har truffet noget, som har vundet Finansministerens Bifald. Dernæst har man tilføjet en Bestemmelse om, at „Ved Spørgsmaal om Fritagelse for Bygningsafgift i Henhold til Lov af 16de April 1873 §§ 3 og 6, jfr. Lov af 14de April 1893 § 2, vil der ved Udfindelsen af Lejlighedernes Kvadratindhold ikke være at tage Hensyn til de Lokaler, der ere beliggende i Kvist- og Loftetager og ere afgiftsfri, fordi de kun have Vinduer gennem Taget eller i Gavlen“. Hermed forholder det sig saaledes, at Loven af 16de April 1873 fritog saadanne mindre Boliger paa Landet, som ikke indeholde et Areal af udover 110 Kv.-Alen og saadanne Boliger i Byerne, hvis Areal ikke oversteg 100 Kv.-Alen, for at svare Bygningsafgift. Men den 3dje Januar 1891 fremkom en Skrivelse fra Generaldirektoratet for Skattevæsenet, hvori bestemtes, at naar en Mand havde en saadan lille Bolig og senere indrettede sig et Kvist- eller Gavlværelse, som havde Vindue gennem Gavl eller Tag, og som i Henhold til Bestemmelserne af Forordningen af 1802 var fritaget for at svare Bygningsafgift, og om hvilken der yderligere staaer i Forordningen af 1802, at et saadant Værelse tages slet ikke med i Beregning, naar man opmaaler til Bygningsafgift, saa skulde dog til Trods for denne Bestemmelse dette Værelses Areal lægges til Arealet af Stuelejligheden, og naar det samlede Areal saa gik op over 110 Kv.-Alen, skulde der svares Bygningsafgift af hele Arealet og af hele Husets udvendige Maal, hvilket blev endnu mere. Saa kom Loven af 1893, der udvidede det afgiftsfri